

Генади Стоилов

Нарисувай на небето звезди

Слушай, сега ще ти разкажа за времето, когато нощта стана вечна и всички звезди паднаха в безкрая. И нямаше вече сутрин и ден, сега само понякога въздухът ще искри от студ, кристален и пронизващ. Такъв го знаеш и ти, но картината, която е била някога над всички – на небето, оцветено от светлините на звездите, греещи в мрака, само аз я помня.

Сега, когато светлината я няма, трудно ще повярваш, че някога е имало ранна утрин и изгряващо слънце. Ти познаваш само воя на самотния вълк, който те дебне в тъмнината. Някога не ни беше страх от нея, знаехме, че си тръгва всяка сутрин. Сега, когато тя е всичко и всяка клонка е наш враг, наслюнчил пръст, с който да прободете, остър и безмилостен, такъв, какъвто никога не е бил, не бихме изкарали и минута в прегръдката ѝ.

Много помня и ще ти го разказвам, помни и учи, че ще дойде ден, в който ще започна да забравям. Така е с човек, ден за всичко има – един за живот, един за смърт. Като думите – една за радост, една за скръб.

Не заспивай, знаеш, че сме на пост. Пийни си от чая и се ободри, още доста ще постоим, сам го знаеш.

Ех, какво ли знаеш...

А имахме умения, невиджани умения. Самият аз бях високообразован и ценен. Не би ме разбрал, но работех нещо, което бих нарекъл – Четец на звезди. Тогава те си играеха на небето. И исках да ги достигна, да се разхождам между тях.

Бях в екипа, който създаде свръхускорителния двигател. Запомни думата! Я опитай да я повториш... добре, запомнил си. Недей да дремеш, нали чу, че глутницата е минала оттук. Заспиш ли, направо за закуска ще станеш на вълците. Пийни си още от чая и слушай нататък.

Направихме тази чудесия и обявихме на света откритието си. Пред нас се откриваха безкрайни хоризонти, космосът ставаше достъпен. Можехме да отидем навсякъде и то за съвсем кратко време. Доказали го бяхме теоретично и частично на практика – изпратихме малка машинка до една от планетите на нашата система. Двигателят я ускори със съвсем малка част от мощността си и тя отиде до там за време, което беше фантастично. Холографията на опита се излъчваше навсякъде, показвахме и симулации на това, което би могъл да постигне двигателят с пълната си мощност. Я кажи как се казваше двигателят?... Добре, запомнил си правилно. И така, показахме на хората с каква бързина можем да се движим и нашият екип станахме герои. Какви ли награди не получихме, но друг път ще ти разказвам за това. Беше един безкраен празник, цветове и светлини, преливащи в пъстра картина. Не можеш да си го

представиш, нали не познаваш цветовете, за светлините да не говорим.

Я чакай, чуй, това да не са вълците? А, мишки ли са? Тогава няма страшно, те, мишките, не са опасни за нас. Ех, вие младите сте станали същински прилепи – имаше някога такива животинки, като малки мишлета, но с крила. И също като теб не виждаха добре, но слухът им бе уникален. Аз, знаеш, все още с очите се оправям по-добре, слухът ми не е като на вас, младите, вие сте истински прилепи, само още не сте почнали да висите от таваните. Я дай тука чая, да си сипя малко, че нещо ми пресъхна устата. А, силен съм го направил, както трябва да е. Дълго търсих от тази тревица, как ли й викахме едно време? Забравил съм вече. Не, не е шипка, ти хубаво си я запомнил нея, но не е. Шипката е друга, не съм я виждал от години, дали е и останала някъде. Тя студа едва ли го е прекарала.

Слушай сега, че се отплеснахме. Тази история гледай да запомниш, то шипката, я видиш някога, я не видиш. Слушай!

Когато решихме да изпратим първия екипаж към една от откритите планети в космоса, за която предполагаме, че е идеална за живот, стана нещо, което никой не бе очаквал. Цялото човечество се вдигна и блокира космодрумите. Всеки искаше да полети към тази планета, нашата беше отдавна пренаселена. Това стана заради прехваляването на свръхскорителния двигател. Бяхме показали симулация, че той може да използва Земята като космически кораб. Дори обяснихме подробно как ще се създаде изолиращ външни явления слой, който ще я пази от всичко в космоса и хората ще си живеят под него.

На теория това бе вярно, но го казахме само като уверение за възможностите на двигателя. И как да убедим хората да се откажат от желанието си да полетят в космоса, звездите мамеха всяко сърце. Реши се да се изпълни волята на хората. Превърнахме Земята в огромен космически кораб. Само за пет години изградихме и разположихме гравитационни камери на определените места. Те щяха да образуват пространствено-времеви изолиращ мехур., който да запази гравитацията, въздуха и осигури защита от радиационното лъчение на звездите, също и от сблъсъци с космически обекти. Маршрутът бе изчислен и времето за полет би трябвало да е точно една година. Щяхме да се движим със скорост близка до тази на светлината, като на разни интервали тя щеше да се увеличава до свръхсветлинната и в определен момент да започне да намалява, като на близко разстояние с бавен темп да приближим планетата и да се включим в нейната орбита. Мехурът трябваше да ни запази от колизиите между пространството и времето. Лично аз имах

някои опасения, че те могат да се слоят и да изкривят планетата-кораб в една плоскостна повърхнина, като я превърнат в късче материя, но проверките на изчисленията не го потвърждаваха. Все пак май познах, никой не знае къде сме сега.

Сипи ми още. Взех да се уморявам вече, не е като преди. Ти и да заспиш, слухът ти ще е буден. Пето поколение се раждате в тъмнината, мисля си дори, че след още едно-две може и без очи да се появявате, те и без това са ненужни тук. Ето, ти си ми казал, че чувайки нещо, получаваш и образ в главата си. Само че не такъв, какъвто аз получавам, а някакъв твой си образ. Променяте се и това е. Може и от тъмнината да е, но може да е и от мястото, в което сме попаднали. Прилепи на ултразвуковия мрак. Кога ли ще увиснете в пещерите с главите надолу...

Както и да е. Слушай нататък и помни. Другия път ти ще ми разказваш, пък гледай да си забравил нещо, тоягата ще ти я строша в главата. Слушай!

Дойде денят, последен, както се казва, в който щяхме да полетим. Слънцето за последно огря Земята, сега щяхме да го оставим да свети на безползните за човечеството останали осем планети. Включиха се гравитационните камери, те създадоха бързоускорени магнитни вълни, запечатвайки всичко под тях и спирайки всичко отвън, превръщайки се в пространствено-времеви мехур. Да можеше са видиш тази невероятна картина – Слънцето стана пъстро и като през филтър виолетова мъгла се издигаше до магнитния свод, който се разкъсваше от мълнии, родени от сблъсъка на вълните. Беше нещо невиджано.

Стартирахме двигателя. Съвсем слаба мощност, с която да измъкнем от близостта на Луната. Защитното поле трябваше да я отблъсне и тя, лишена от привличането на Земята, би се пръснала на астероиди или да полети към съседната планета. Кой знае какво е станало.

Постепенно ускорявахме и няколко часа след старта включихме на пълна мощност. До този момент всичко бе идеално и бях повярвал в успеха ни. Но после се обърна само за миг. Цялото небе, с всички звезди, се устреми към нас и се разля наоколо, след което изчезна завинаги. Като стар фокус – Хоп! – и остана само мрак. Студен, непрогледен мрак. Така стана.

Не знам защо, но Земята се разтвори и погълна с безкрайната си паст почти всичко. Водата заля останалото, после замръзна. За секунди. Малко места останаха годни за шепата оцелели. Някои от животните и няколко вида растения преживяха, приспособиха се към тъмнината. Вълците сякаш се родиха в този свят по-големи и по-умни от когато и

да било под Слънцето. Новите хора и те са променени като теб.

Какво е станало ли? Кой знае. Явно сме се забъркали с нещо, за което дори не е трябвало и да мислим. Трудно е да го обясня, но от години мисля за една теория. Няма никакво значение, но все пак е отговор на грешката. При достигането на подсветлинната скорост сме се понесли на повърхността на гравитационните вълни, понеже достигахме скоростта на светлината. Но така сме навлезли в пространството, в което материята е колабирала и гравитационните вълни са срещнали други вълни – далтоничните.. Двете полета са се сблъскали и е станало нещо, което е породило изкривяване на света и ни е запратило или някъде незнайно къде във Вселената, към която принадлежим, или ни е затворило в някое чуждо измерение. Ето, почти сто години минаха и аз не се чувствам и на половината от тази възраст. Страшно ми е само като си помисля къде ли сме попаднали. Уж сме на старата Земя, а виждам, че не е тя. Нищо не разбира, нали? Празни приказки са за теб, но за мен са важни.

Я чуй! Това май са вълците, а? Някога виеха срещу Луната, сега вият срещу мрака. Отминават ни, така ли? Ей, направо виждаш с този твой слух Ще ми се и аз да бях придобил тази способност. Нали ти разказвах за онези летящи мишки – прилепите, такива сме станали, да се ослушваме като прилепи в нощта. Измряха те, виж, мишките оцеляха, но и те са променени. А вие младите сте същински прилепи – чувайки виждате.

Сънувам често един сън. Станал ми е като навик. Сънувам, че съм сам сред този бездънен мрак. Стискам в ръка малка кофа, в нея плиска сребристосиня боя. В колана съм затъкнал сноп от четки, хубави, с меки и естествени косми. Взимат една четка и започвам да рисувам звезди. Крачка – звезда. Крачка – звезда. И така обикалям навсякъде. Прави дълга разходка преди да спра. Обръщам се и гледам доволен към звездната пътека. Искрящи светлини, с хиляди блестят. Слизам под тях и се излягам, ей така, на топлата земя и без да мисля за нищо гледам звездното небе. Ей, де да имах такава боя.

Хайде ставай, време е да вървим. Виж, с времето никак не сме наясно. Хайде, че нашият ден е отминал, дошъл е нов.

КРАЙ

© Генади Стоилов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/285>]